

maa det forekomme En besynderligt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, at det ærede Ministerium ikke for lang Tid siden ad den ordinære Lovgivnings Wei har søgt at fjerne et saa faretruende Sabn. Det er ikke min Mening at gaa ind paa en nærmere eller længere Forhandling om alle disse Lovforslag, jeg har kun forlangt Ordet for kort og bestemt at begrunde min Afstemning. Der er kun en Bemærkning, som jeg skal tillade mig, og det er den, at naar man vil give en Lov, som har til Hensigt at begrænde Yttringsfriheden i Tale og Skrift, saaledes at den bliver mere indskrænket, end den hidtil har været, maa Ansæret for Domstolene, som jo stadig maa være tilstede i ethvert beordnet Samfund, have aldeles klare, bestemte Grændser; der maa skjelnes imellem, hvad der er ulovligt, og hvad der, som Motiverne udtrykke sig, er en berettiget Kritik af Regjeringens Handlinger. Men det er vistnok mere end tvivlsomt, om denne Lovs Bestemmelser have formaet at drage denne klare og bestemte Grændse saaledes, at der ikke deraf kan opstaa og vil opstaa meget beklagelige Forhold. Men, som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Selv afset fra Lovens Indhold er den Maade, hvorpaa den er fremkommen, for mig en afsejrende Grund til ikke at give den min Stemme. Det er nemlig efter min Mening umuligt at bringe disse Forslags Fremkomst i Overtensstemmelse med hverken Anden eller Bogstaven i Grundlovens § 25. At Udtrykkene: „I særdeles paatrængende Tilfælde, naar Rigsdagen ikke er samlet“ kunne opfattes og forstås paa den Maade, at man, naar Rigsdagen er samlet, kan hjemfende den for strax derpaa, man kunde sige umiddelbart derpaa, at udstede provisoriske Love, det maa jeg sige forstaar jeg ikke, jeg troede ikke, at det var muligt, og tror ikke, at det kan være grundlovmæssigt. I alle Tilfælde maa jeg fra det Standpunkt, hvorfra jeg ser Sagen, nedlægge den alvorligste Indsigelse derimod, som jeg formaar, ved at stemme mod dette og de følgende Forslag paa ethvert Trin.

Blong: Den sidste ærede Taler mente, at dersom vor Straffelov var saa slap, som det er antaget i dette Lovforslags Motiver, saa burde Regjeringen for længe siden have afhjulpet dens Mangler. Ja, det kan jeg gjerne sige, at jeg til en vis Maade er enig med ham i. Jeg skulde ikke have havt Noget imod, om vor Straffelov noget tidligere endnu var bleven underkastet en Revision. Jeg tror, at der foruden de Bestemmelser, som det foreliggende Lovforslag indeholder, er adskillige

endnu, som savnes i vor Straffelov, og at flere af dem, den indeholder, burde stærkes, men man kan jo paa den anden Side ikke fortaenke Regjeringen i, at den nødvendig for enkelte Bestemmelseres Skyld skrider til en Revision af en saa vidtløftig Lov, men først lader den virke i en Arrække for at kunne tage saa meget Mere med ved Revisionen, og desuden maa man ogsaa tage i Betragtning de uheldige Forhold, hvorunder denne Revision skulde være foregaaet; thi naar den ærede Taler har beklaget, at dette Lovforslag udkom som provisorisk Lov, maa han jo vel erindre, at den er kommen ud som saadan, fordi disse Udskæelser, som her søges straffede, syntes — jeg siger ikke, det er saa — at finde et vist Medhold hos den ene Halvdel af Rigsdagen. Man har altsaa ikke havt Haab om at kunne tilvejebringe Foranstaltninger, som man ansaa absolut nødvendige til at hejde den offentlige Ro og Sikkerhed, ad den ordinære Wei. Det ærede Medlem vil vist indrømme, at man er ude over det Lovlige, naar man begynder at kjøbe Risler for at styde paa sine Medborgere, og naar man faktisk har stndt paa Regjeringens første Medlem. Saadanne Tilstande kunne ikke bestaa uden at blive irte, og dem ønsker det ærede Medlem dog vist ikke indførte i sit Fædreland. Jeg er altsaa for mit Vedkommende fuldstændig enig med den første ærede Taler (Goos) om, at de Bestemmelser, der indeholdes i dette Lovforslag, ere nødvendige og i det Hele taget heldig affattede. Det er saa langt fra, at der efter min Mening bliver truffet for snævre Grændser for den Frihed, som er Pressen hjemlet ved Grundloven, at det kun er et eneste Punkt, med Hensyn til hvilket jeg dog troer, at der mulig kunde enten foregaa en Lempelse, en Forandring i Udtrykkene, eller fastsættes en lempeligere Straf under formildende Omstændigheder; men deri har den ærede første Taler fuldstændig Ret, at om disse Bestemmelser end blive, som de ere, ere de dog saare langt fra at føre Pressen tilbage til de Billaar, hvorunder den virkede for 40 Aar tilbage, og til at vidne derom tror jeg at have en vis Ret. Den ærede første Taler glemte nemlig en Forordning, som var af den allerførste praktiske Betydning, den af 1837, ved hvilken det blev forbudt at omtale Regjeringens Foranstaltninger „uden pligtshyldig Opmærksomhed“, men pligtshyldig Opmærksomhed er tilvisse et saa elastisk og omfattende Udtryk, at enhverjomhelst, selv den mildeste og fredeligste Dadel kunde straffes og er bleven det. Jeg har selv lidt adskillige af disse Straffe. Den Bestemmelse, hvormed jeg vil udtale mig,